

Sygn. akt I ACa 208/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Grzegorz Krężolek (spr.)

Sędziowie: SSA Beata Kurdziel

SSA Rafał Dzyr

Protokolant: Grzegorz Polak

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2023 r. na rozprawie

sprawy z powództwa M. K. (1)

przeciwko (...) Bank S.A. z siedzibą w W. /poprzednio (...) Bank S.A. z siedzibą W./, K. O. i (...) S.A. z siedzibą w W.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 25 listopada 2021 r.,

sygn. akt : I C 1672/19

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki M. K. (1) na rzecz pozwanych: K. O. i (...) Bank S.A z siedzibą w W. kwoty po 8640 zł / osiem tysięcy sześćset czterdzieści złotych / a na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 8100 zł / osiem tysięcy sto złotych /, każda z nich z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, w którym je zasądzono do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 208/22

UZASADNIENIE

M. K. (1) w pozwie skierowanym przeciwko (...) Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. oraz K. O. (1) domagała się, w ramach udzielenia ochrony naruszonych działaniem pozwanych dóbr osobistych jej i jej nieżyjącego męża M. K. (2), złożenia na piśmie przeprosin za uporczywe prowadzenie postępowania egzekucyjnego z nieruchomości, w tym za zarządzenie oględzin w dniu 13 czerwca 2016 roku i doprowadzenie do licytacji w dniu 21 czerwca 2016 r, pomimo zbycia wierzytelności przez bank wierzyciela w dniu 30 grudnia 2015r. Wskazała, że działania pozwanych doprowadziły do naruszenia czci, godności, dobrego imienia, zdrowia, prawa do spokojnego mieszkania obojga małżonków.

Ponadto od obu wskazanych wyżej pozwanych oraz ubezpieczyciela K. O. - (...) S.A. w W., domagała się solidarnego zasądzenia solidarnie na jej rzecz kwot po 500 000 złotych , tytułem zadośćuczynień za krzywdy wywołane opisanym naruszeniem dóbr osobistych u niej i jej męża Wnosiła również o przyznanie na swoją rzecz kosztów od wszystkich przeciwników procesowych.

Odpowiadając na pozew pozwani domagali się oddalenia powództwa oraz obciążenia M. K. (1) kosztami postępowania.

W odpowiedziach wobec żądań powódki, pozwany bank i komornik K. O. zaprzeczyli aby sposób ich postępowania w ramach postępowania egzekucyjnego prowadzonego z inicjatywy (...) Bank S.A. przeciwko powódce i jej mężowi , w tym w szczególności czynności , które powołuje jako źródło twierdzonych naruszeń dóbr osobistych rzeczywiście stanowiły takie naruszenie. Ponadto podnosili , iż sposób ich działania był legalny , mieszcząc się w granicach obowiązującego porządku prawnego.

Ich zdaniem, żądania wskazane w pozwie , tak zmierzające do uzyskania ochrony dóbr osobistych jak i do wyrównania krzywdy , których miał doznać M. K. (2) nie mogą być uwzględnione dlatego , że wdowa po nim nie jest uprawniona do dochodzenia tak kwalifikowanych roszczeń.

Pozwany ubezpieczyciel komornika - wobec którego M. K. (1) dochodziła tylko kompensacyjnych roszczeń pieniężnych - podnosił także brak swojej legitymacji biernej w rozstrzyganej sprawie wobec tego , że powódka wywodzi swoje roszczenia majątkowe ze zdarzeń , które miały miejsce przed dniem 1 lipca 2016r od którego pozwany K. O. był objęty ochroną ubezpieczeniową (...) S.A. W toku postępowania pozwany zakład ubezpieczeń zmienił nazwę na (...) S.A. z siedzibą w W.

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2021r Sąd Okręgowy w Krakowie :

- oddalił powództwo[pkt 1] oraz

-zasądził, tytułem zwrotu kosztów procesu, od powódki M. K. (1) na rzecz pozwanych:

a) (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 11.537 zł,

b) K. O. kwotę 11.537 zł ,

c) (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 10.817 zł.[pkt 2 sentencji wyroku]

Sąd Okręgowy ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia

W dniu 8 sierpnia 2008r M. K. (1) oraz M. K. (2) zawarli z (...) Bank S.A. w W. umowę kredytu hipotecznego, na mocy której otrzymali kredyt w wysokości 635.131,62 zł, indeksowany do waluty franka szwajcarskiego, z przeznaczeniem na zakup nieruchomości.

Wobec nie spłacania przez kredytobiorców w terminie rat kapitałowo- odsetkowych, bank, działający naówczas już pod nazwą (...) Bank S.A. , wypowiedział umowę, a w dniu 25 lipca 2012 r. wystawił przeciwko powódce i jej mężowi , jako dłużnikom solidarnym , bankowy tytuł egzekucyjny. dłużnikom Postanowieniem z dnia 12 lutego 2013 roku Sąd Rejonowy w T. nadał temu tytułowi klauzulę wykonalności.

W dniu 2 grudnia 2014r (...) Bank S.A. wystawił dalszy bankowy tytuł egzekucyjny, według stanu zadłużenia z dnia wystawienia pierwotnego tytułu. Sąd Rejonowy w T. postanowieniem z dnia 19 lutego 2015 roku nadał klauzulę wykonalności temu dalszemu tytułowi egzekucyjnemu.

W dniu 28 listopada 2012 r. M. K. (1) poinformowała bank o zmianie adresu zameldowania oraz adresu do korespondencji.

Z dalszej części ustaleń wynika , że w dniu 28 kwietnia 2015 roku (...) Bank S.A. złożył do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym (...) w K., K. O., wniosek egzekucyjny skierowany przeciwko dłużnikom M. K. (1) i M. K. (2).

Bank – wierzyciel domagał się prowadzenia egzekucji z nieruchomości położonej w K. przy ul. (...), na której została ustanowiona hipoteka na jego rzecz. Postępowanie egzekucyjne było prowadzone pod sygnaturą akt(...).

Postępowanie egzekucyjne z tej nieruchomości zostało przeciwko powódce i jej mężowi wszczęte już wcześniej bo dniu 29 lipca 2014r., na wniosek innego wierzyciela – (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością , mając oznaczenie,(...).

W ramach postępowania prowadzonego przez pozwanego K. O., pismem złożonym w dniu 15 lipca 2015 roku (...) Bank S.A. wniósł o dokonanie opisu i oszacowania wymienionej nieruchomości.

W dniu 23 lipca 2015r komornik, w drodze obwieszczenia, zawiadomił o przystąpieniu do opisu i oszacowania nieruchomości dłużników. Termin jej oględzin został wyznaczony na dzień 9 września 2015 r, a termin sporządzenia protokołu z opisu i szacowania nieruchomości na dzień 19 października 2015r. .

Skargą wniesioną w dniu 21 sierpnia 2015 roku powódka wraz ze swoim mężem domagali się uchylenia czynności dokonanych przez komornika w postępowaniu (...), w tym zajęcia nieruchomości i przystąpienia do jej opisu oraz szacowania. Wnioskowali jego umorzenie. Skarga została oddalona postanowieniem Sądu Rejonowego (...) w K. z dnia 16 października 2015 roku.

W dniu 9 września 2015r. odbyło się okazanie osobom zainteresowanym lokalu objętego egzekucją w ramach czynności opisu i oszacowania nieruchomości. Przy tej czynności obecny był komornik K. O. . Ze stanem lokalu zapoznało się kilka osób. Wygląd lokalu wskazywał, że była w nim prowadzona kancelaria adwokacka powódki.

W dniu 12 listopada 2015r. M. K. (1) i M. K. (2) złożyli skargę na opis i oszacowanie nieruchomości, ponownie domagając się umorzenia postępowania. Postanowieniem z dnia 27 października 2016r. Sąd Rejonowy (...)wK. oddalił skargę powódki, odrzucił skargę jej męża , odrzucając także wniosek dłużników o umorzenie postępowania egzekucyjnego.

W dniu 29 grudnia 2015 r. (...) Bank S.A. wniósł o wyznaczenie pierwszego terminu licytacji nieruchomości dłużników , objętej postępowaniem który został ustalony na 21 czerwca 2016r. Licytacja nie odbyła się we wskazanym terminie z uwagi na nierozpoznanie skargi dłużników na opis i oszacowanie nieruchomości w sprawie o sygnaturze akt (...).

W dniu 30 grudnia 2015r bank – wierzyciel, przelał wierzytelność przysługującą mu przeciwko powódce oraz M. K. (2) na rzecz (...) Funduszu (...)z siedzibą w W..

W dniu 2 września 2016 r. powódka, działając również w imieniu swojego męża , złożyła w Sądzie Rejonowym(...) w K. wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego z uwagi na wskazaną wyżej umowę przelewu. Komornik zwrócił się do (...) Bank S.A. o złożenie stosownego wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego w związku z przelewem wierzytelności oraz do nabywcy wierzytelności o potwierdzenie, że doszło do czynności prawnej cesji. Ani bank ani nabywca wierzytelności nie udzielili komornikowi odpowiedzi.

W dniu 9 marca 2017r. Sąd Rejonowy (...)w K. wyznaczył termin pierwszej licytacji nieruchomości dłużników na dzień 13 czerwca 2017r.

Wobec tej decyzji pozwany K. O., pismem z dnia 14 kwietnia 2017r. poinformował Sąd, że nie wnosił o wyznaczenie terminu licytacji w związku z uzyskaną informacją o cesji wierzytelności.

Następnie pismem z dnia 22 maja 2017r. przesłał Sądowi dokumenty dotyczące przelewu wierzytelności oraz poinformował, że nowy wierzyciel nie zgłosił udziału w postępowaniu egzekucyjnym.

Pismem kolejnym , także adresowanym do Sądu / uwaga redakcyjna S.A. / , datowanym na 6 czerwca 2017r. poinformował, że nie dokonał obwieszenia o terminie licytacji, gdyż w jego ocenie brak podstaw do jej wyznaczenia.

W dniu 11 maja 2017r. mąż powódki M. K. (2) wniósł skargę na przewlekłość postępowania egzekucyjnego, domagając się wydania postanowienia o umorzeniu postępowania. Skarga ta została oddalona postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 28 czerwca 2017r. .

W dniu 7 czerwca 2017r komornik zawiesił postępowanie egzekucyjne z nieruchomości toczące się pod sygnaturą (...). W związku z tym licytacja , wyznaczona na dzień 13 czerwca 2017r. nie odbyła się, a kolejny termin licytacji nie został przez Sąd wyznaczony.

Z ustaleń Sądu I instancji wynika także , iż :

w dniu 13 czerwca 2017r., (...) Fundusz (...)poinformował komornika o nabyciu wierzytelności, w związku z czym postępowanie zostało podjęte postanowieniem z dnia 26 czerwca 2017 r.

Małżonkowie K. złożyli skargę na podjęcie zawieszzonego postępowania, oddaloną postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2018r przez Sąd Rejonowy(...)w K..

Sąd wskazał z uzasadnieniem, że podjęcie postępowania było trafne z uwagi na konieczność rozpoznania wniosku pierwotnego wierzyciela (...) Bank S.A / uwaga redakcyjna S. A. / o umorzenie postępowania, pomimo że organ egzekucyjny niezasadnie przyjął możliwość udziału nabywcy wierzytelności w postępowaniu egzekucyjnym na podstawie art. 804¹ k.p.c.

Pismem datowanym na 16 czerwca 2017r., (...) Bank S.A. wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Takie samo żądanie wyraziła także powódka. Postanowieniem z dnia 20 lipca 2017 roku komornik oddalił obydwa wnioski.

Wniosek banku - cedenta- został uznany za bezzasadny z tą argumentacją, że na skutek cesji wierzytelności wierzycielem jest już nabywca wierzytelności – (...)Fundusz (...), który wstąpił do postępowania w trybie przewidzianym w art. 804⁽¹⁾ k.p.c.

Powódka w dniu 7 sierpnia 2017 roku złożyła skargę na czynność komornika w postaci odmowy umorzenia postępowania egzekucyjnego.

Postanowieniem z dnia 25 września 2017 r wydanym w postępowaniu oznaczonym sygnaturą akt (...) Sąd Rejonowy(...)w K.oddalił skargę dłużniczki, uchylając jednak na podstawie art. 759 § 2 k.p.c., postanowienie komornika z dnia 20 lipca 2017r. i polecając umorzenie postępowania egzekucyjnego z wniosku wierzyciela (...) Bank S.A.

Zażalenie dłużniczki na oddalenie jej skargi zostało oddalone postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 stycznia 2018r.

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2017r komornik umorzył postępowanie egzekucyjne oznaczone sygnaturą (...).

Jednocześnie obciążył dłużników kosztami postępowania, które okazały się błędnie obliczone z uwagi na pomyłkę rachunkową. Po spostrzeżeniu popełnionego błędu, w dniu 13 grudnia 2017 roku organ egzekucyjny wydał kolejne postanowienie dotyczące umorzenia postępowania i obliczenia jego kosztów. W dniu 17 stycznia 2018 roku powódka wraz z M. K. (2) złożyli skargę na czynność komornika w postaci wskazanego postanowienia w zakresie orzeczenia o kosztach egzekucyjnych.

Postanowieniem Sądu Rejonowego (...) w K. z dnia 30 marca 2018r. skarga została oddalona, jednak postanowienie to zostało uchylone postanowieniem Sądu Okręgowego wK. z dnia 31 sierpnia 2018r./ na skutek zażalenia dłużników - uwaga redakcyjna S.A./

Postanowieniem z dnia 22 października 2018r. Sąd Rejonowy (...) w K. uchylił postanowienie komornika z dnia 13 grudnia 2017r. na podstawie art. 759 § 2 k.p.c. i umorzył postępowanie wywołane skargą dłużników, uznając, że nie było podstaw do wydania kolejnego postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego datowanego na dzień 13 grudnia 2017r., gdyż istniało wcześniej wydane postanowienie w tym przedmiocie datowane na dzień 4 grudnia 2017r.

Postanowieniem z dnia 16 listopada 2018 roku komornik uchylił swoje postanowienie z dnia 4 grudnia 2017 roku i ponownie umorzył postępowanie, orzekając o jego kosztach. Małżonkowie K. złożyli skargę na tę czynność. Postanowieniem Sądu Rejonowego(...)wK. z dnia 20 lutego 2019 r zaskarżone postanowienie zostało uchylone w całości.

Następnie M. K. (1) wniosła skargę na postanowienie z dnia 4 grudnia 2017r, która została oddalona przez Sąd Rejonowy (...) w K. w zakresie punktów 1. i 2. Sąd ten uchylił jednak postanowienie komornika w zakresie punktów 3-5, dotyczących kosztów egzekucyjnych.

W dniu 22 marca 2021r pozwany komornik wydał kolejne postanowienie dotyczące kosztów postępowania egzekucyjnego.

Sąd I instancji ustalił również , iż :

W dniu 19 czerwca 2019 r powódka wraz ze swoim mężem złożyli wniosek o zawezwanie pozwanych (...) Bank S.A. i K. O. do próby ugodowej, dotyczącej roszczeń później dochodzonych przed Sądem przez powódkę. Do zawarcia ugody nie doszło.

M. K. (2) zmarł 14 lipca 2019 r. Spadek po nim nabyła z dobrodziejstwem inwentarza M. K. (1) w całości.

K. O. zawarł z (...) S.A. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej komorników sądowych oraz odpowiedzialności cywilnej w związku z prowadzeniem kancelarii komorniczej. Ubezpieczenie obejmowało okres od dnia 1 lipca 2016r. do 30 czerwca 2017r.

W dniu 16 października 2019 roku (...) S.A. odmówiła przyznania powódce odszkodowania za naruszenie dóbr osobistych przez K. O..

M. K. (1) nie występowała z powództwem o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, na podstawie którego prowadzone było postępowanie egzekucyjne (...).

Dokonując oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, Sąd Okręgowy wskazał , iż co do zasady , wszystkie obdarzył walorem wiarygodności z wyłączeniem tej części relacji powódki złożonej w trakcie przesłuchania w charakterze strony , w której opisywała przebieg okazania lokalu w trakcie opisu i oszacowania nieruchomości. Powódka przedstawiła bowiem przede wszystkim własną, subiektywną ocenę tego zdarzenia, koncentrując się na swoich wrażeniach z tej czynności. Sad wskazał , iż nawet ta część depozycji M. S. – K., nie podważała jednak okoliczności potwierdzających ówczesne starania komornika o zapewnienie właściwego- zgodnego z prawem - przebiegu tego okazania osobom potencjalnie zainteresowanym licytacyjnym nabyciem nieruchomości dłużników.

W zakresie, w jakim Sąd nie odmówił wiary ani mocy dowodowej przeprowadzonym dowodom pominął, w pisemnym uzasadnieniu przedstawienie ich oceny , po myśli art. 327¹ § 1 pkt 1 kpc.

Uznał również , iż twierdzenia powódki w zakresie jej problemów zdrowotnych i naruszonych dóbr osobistych nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy z przyczyn prawnych opisanych w dalszej części uzasadnienia, w związku

z czym pominął dowód z opinii biegłych lekarzy na okoliczność wpływu postępowania egzekucyjnego na stan zdrowia powódki i jej zmarłego męża.

Nie prowadził także dowodu dowód z przesłuchania stron na okoliczności dotyczące naruszenia dóbr osobistych M. K. (2). Fakty te bowiem uznał za niedoniosłe dla oceny prawnej roszczeń zgłoszonych w postępowaniu przez wdowę po nim.

Ocenę prawną roszczeń powódki, które uznał za nieuzasadnione, Sąd I instancji oparł na stwierdzeniach i wnioskach, które można podsumować w następujący sposób:

a/ powołując na wstępie treść art. 23, 24 §1 i 448 kc wskazał, iż powódka domagała się przeproszenia za naruszenie dóbr osobistych jej i jej zmarłego męża, M. K. (2), oraz zadośćuczynienia za krzywdy, których w konsekwencji tych naruszeń doznali obydwój małżonkowie.

W odniesieniu do roszczenia majątkowego, którego mógłby dochodzić zmarły mąż powódki uznał, że wdowa po nim nie może go skutecznie kierować wobec któregokolwiek z pozwanych.

Wskazując na treść art. 445 §3 kc. argumentował, że roszczenie o zadośćuczynienie przechodzi na spadkobierców tylko wtedy, gdy zostało uznane na piśmie albo gdy powództwo zostało wytoczone za życia poszkodowanego.

M. K. (2) zmarł w dniu 14 lipca 2019 roku. Pozew został wniesiony do Sądu w dniu 23 września 2019r. a zatem po jego zgonie. Wprawdzie małżonkowie zawezwali w dniu 19 czerwca 2019r komornika i bank do próby ugodowej ale tej czynności nie można zrównywać w skutkach z wytoczeniem powództwa.

Roszczenie o zadośćuczynienie za krzywdę spowodowaną naruszeniem dóbr osobistych męża powódki nie zostało uznane na piśmie przez żadnego z pozwanych.

W takich okolicznościach, nawet jeżeli przysługiwałoby zmarłemu za jego życia, nie mogło przejść na M. K. (1) jako jego spadkobierczynię

b/ uzasadniony jest w części podniesiony przez pozwanych, w odniesieniu do roszczenia pieniężnego powódki, zarzut przedawnienia.

W rozstrzyganej sprawie zastosowanie ma art. 442¹ kc zgodnie z którym roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Powódka jako dłużniczka była uczestniczką postępowania egzekucyjnego i na bieżąco uzyskiwała informacje o czynnościach podejmowanych w jego toku, o czym świadczy w szczególności składanie przez nią licznych skarg na czynności komornika. Dlatego też bieg terminu przedawnienia roszczeń wynikających z prowadzonego postępowania, rozpoczął się w chwili powzięcia przez nią informacji o poszczególnych czynnościach egzekucyjnych z którymi łączyła dochodzone roszczenia pieniężne przeciwko pozwanym.

Odwołując się do normy art. 123 §1 pkt 1 kc., Sąd argumentował dalej, że powódka zawezwała pozwanych do próby ugodowej w dniu 19 czerwca 2019r. Do przerwania biegu przedawnienia doszło dopiero w tym dniu, natomiast roszczenia, które powstały w związku ze zdarzeniami sprzed tej daty 19 czerwca 2016r należy ocenić jako przedawnionei warunkach podniesienia przez przeciwników procesowych omawianego zarzutu M. K. (1) nie może ich skutecznie dochodzić,

c/ oceniając roszczenia niemajątkowe wynikające z naruszenia dóbr osobistych obydwój małżonków przez (...) Bank S.A oraz K. O. i skierowanej przeciwko obu tym pozwanym Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności stanął na stanowisku, iż:

(...) Bank S.A. z siedzibą w W., była wierzycielem powódki i jej męża, a czynności podjęte przez bank, wskazywane przez M. S. – K. jako podstawa roszczeń dochodzonych w postępowaniu, zmierzały do wyegzekwowania roszczeń.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2020r. poz. 1896 z późn. zm.), w brzmieniu obowiązującym do dnia 26 listopada 2015 r., na podstawie ksiąg banków lub innych dokumentów związanych z dokonywaniem czynności bankowych banki mogły wystawiać bankowe tytuły egzekucyjne. Z kolei stosownie do art. 96 ust. 3 cytowanej ustawy, w przypadku egzekucji przeciwko kilku osobom lub z kilku części składowych majątku dłużnika można wystawić dalsze tytuły egzekucyjne.

Przepisy te zostały uchylone na mocy art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1854). Zgodnie jednak z art. 11 ust. 3 cytowanej ustawy, bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczasowych, zachowywał moc tytułu wykonawczego także po dniu wejścia w życie ww. ustawy.

(...) Bank S.A. dochodziła wierzytelności przysługującej jej przeciwko powódce i jej mężowi na podstawie wystawionego przez siebie dalszego bankowego tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 13 kwietnia 2015 r. Wniosek o wszczęcie egzekucji został złożony do komornika K. O. w dniu 28 kwietnia 2015 r., a zatem przed uchyceniem art. 96 prawa bankowego. Postępowanie egzekucyjne było, wobec tego, prowadzone na podstawie ważnego tytułu wykonawczego.

Nieuzasadnione jest odmienne stanowisko powódki oparte na argumente zgodnie z którym wypowiedzenie jej umowy kredytu hipotecznego nastąpiło w sposób nieprawidłowy, gdyż zostało wysłane pod nieaktualny adres, mimo że powódka wraz z mężem powiadomiła bank we właściwym czasie o zmianie adresu do doręczeń.

Jeżeli uznawała wypowiedzenie umowy za bezskuteczne, powinna była żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, na podstawie art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., czego nie zdecydowała się zrobić.

Sąd I instancji podniósł również, że bankowy tytuł egzekucyjny został wystawiony przez (...) Bank S.A. w dniu 25 lipca 2012 roku, natomiast powódka zarzuca, że o zmianie adresu powiadomiła bank dopiero w dniu 28 listopada 2012 r. Bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 2 grudnia 2014r. był jedynie dalszym bankowym tytułem egzekucyjnym, odzwierciedlającym stan zadłużenia powódki i jej męża na dzień wystawienia pierwotnego tytułu. Wobec tego późniejszy dokument nie miał żadnego wpływu na określenie wysokości długu obydwójga dłużników, w konsekwencji na uprawnienie pozwanej do egzekwowania przysługującej jej wierzytelności.

Jak argumentował dalej Sąd, taka sama droga powództwa przeciw egzekucyjnego przysługiwała powódce w celu zakwestionowania możliwości prowadzenia egzekucji z wniosku strony pozwanej (...) Bank S.A. po dokonanej cesji wierzytelności na rzecz podmiotu trzeciego-(...) Funduszu (...)

Tymczasem jako dłużniczka najpierw banku a potem Funduszu, swoje zastrzeżenia zgłaszała jedynie w postępowaniu o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, podczas gdy zgodnie z obowiązującym wówczas art. 786² § 1 k.p.c. w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, Sąd badał jedynie, czy dłużnik poddał się egzekucji oraz czy roszczenie objęte tytułem wynika z czynności bankowej, dokonanej bezpośrednio z bankiem lub z zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z tej czynności.

Nie była to zatem właściwa droga do weryfikacji zarzutów podnoszonych przez powódkę Sąd Okręgowy wskazał również, iż jako czynnie działający adwokat miała lub powinna mieć świadomość, że podejmowane przez nią czynności w tej postaci nie mogą odnieść pożądanego skutku.

Konkludując tę część swojej oceny prawnej uznał, iż fakty ustalone w postępowaniu potwierdziły dostatecznie, że sposób postępowania banku w ramach postępowania egzekucyjnego przeciwko powódce i jej mężowi mieściły

się w granicach prawa , co samo w sobie jest wystarczające do tego aby odmówić przypisania (...) Bank S.A. odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych powódki,

- odpowiedzialność pozwanego K. O. za naruszenie dóbr osobistych M. K. (1) jest wykluczona z tej samej przyczyny , braku bezprawności jego działań , z których wywodzi ona to naruszenie.

Jako komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym (...) w K. był organem egzekucyjnym zgodnie z art. 758 k.p.c.

Po myśli art. 804 § 1 k.p.c., organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Treść przedłożonego przez pozwanego bank jako wierzyciela tytułu wykonawczego, w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, była więc dla niego wiążąca. Komornik nie tylko nie mógł dokonywać merytorycznej oceny tytułu wykonawczego i stwierdzonego w nim obowiązku, lecz dodatkowo ciążył na nim prawny obowiązek podejmowania czynności egzekucyjnych.

Pozwany wszczął to postępowanie na podstawie wniosku wierzyciela i prowadził je zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Terminowo podejmował niezbędne działania, w tym w szczególności kontaktował się z wierzycielem po uzyskaniu informacji o cesji wierzytelności , w celu ewentualnego umorzenia postępowania egzekucyjnego.

Oceny tej nie zmienia fakt, że w toku postępowania egzekucyjnego dochodziło do podejmowania przez niego również i takich czynności, które były następnie korygowane przez właściwy Sąd , na skutek skarg składanych przez powódkę oraz jej męża.

Nietrafność niektórych działań pozwanego, nie zmienia i nie wpływa na ocenę , iż postępowanie prowadzone przez K. O. nie wykroczyło poza granice uznania go za działanie legalne , mieszczące się w granicach wyznaczonych przez przepisy procedury cywilnej,

d/ M. K. (1) nie może skutecznie dochodzić kompensacyjnego roszczenia z tytułu zadośćuczynienia za doznane naruszenie jej dóbr osobistych krzywdę także wobec strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. -poprzednio (...) S.A.- jako ubezpieczyciela pozwanego K. O..

Sąd odwołując w ramach tej części swojej oceny, do treści art. 822 kc podnosił , że odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń za wyrównanie krzywdy powódki jest pochodną odpowiedzialności ubezpieczonego komornika.

W warunkach, gdy ubezpieczony nie odpowiada za naruszenie dóbr osobistych powódki , których następstwem miałyby być twierdzona przez nią krzywda , ubezpieczyciel nie odpowiada za jej kompensatę.

Dodatkowym argumentem za oddaleniem powództwa skierowanego przeciwko tej stronie pozwanej jest to , że umowa ubezpieczenia między K. O. (1) a pozwaną (...) S.A. obowiązywała dopiero od dnia 1 lipca 2016 r. Pozwany zakład ubezpieczeń nie może zatem ponosić odpowiedzialności za ewentualne działania bądź zaniechania ubezpieczonego sprzed tej daty.

Tymczasem M. K. (1) jako na źródła faktyczne naruszeń i krzywdy powoływała się doprowadzenie do oględzin oraz wyznaczenia pierwszego terminu licytacji nieruchomości, które miały miejsce odpowiednio w dniach 13 czerwca 2016r i 21 czerwca 2016r. W zakresie ewentualnych roszczeń które wynikałyby z działania lub zaniechania komornika sprzed 1 lipca 2016r pozwanemu ubezpieczycielowi nie przysługuje legitymacja bierna.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd I instancji oparł na regule wynikającej z treści art. 98 §1 kpc, przy czym rozmiar ilościowy obowiązku ich zwrotu na rzecz wygrywających pozwanych przez powódkę, zróżnicował wzajemnie pomiędzy pozwanymi , biorąc pod rozwagę , że wobec (...) S.A. w W. , dochodziła jedynie roszczenia o charakterze majątkowym.

W apelacji od tego orzeczenia M. K. (1) , kwestionując go w całości , we wniosku środka odwoławczego , w pierwszej kolejności domagała się takiej jego zmiany , w następstwie której na jej rzecz zostanie solidarnie od pozwanych zasądzona dochodzona pozwem kwota.

Jako wniosek ewentualny sformułowała żądanie wydania przez Sąd Apelacyjny rozstrzygnięcia kasatoryjnego i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Apelacja została oparta na zarzutach :

- naruszenia prawa procesowego , w sposób mający dla treści objętego kontrolą instancyjną orzeczenia istotne znaczenie , a to :

a/ art. 233 §1 kpc poprzez to , iż Sąd I instancji nie wydał odrębnego postanowienia o dopuszczeniu dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach związkowych , stanowiących element materiału procesowego , a także poprzez nie przeprowadzenie dowodu z akt oznaczonych sygnaturą (...),

b/ art. 316 §2 kpc w ten sposób , że pomimo wniosku skarżącej, Sąd I instancji odmówił otwarcia rozprawy na nowo,

- niewyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy.

Błąd ten miał polegać na nie ustaleniu przez Sąd niższej instancji , kiedy powódka dowiedziała się o rozstroju swojego zdrowia spowodowanego działaniem pozwanego komornika oraz zaniechaniem złożenia wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego przez pozwanego bank, jak również , czy wskazany sposób postępowania obu pozwanych przyczynił się do śmierci jej męża M. K. (2) ,

- sprzeczności istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału dowodowego.

Zdaniem skarżącej, sprzeczność ta wynika z wyrażenia przez Sąd Okręgowy nieprawidłowej oceny zgodnie z którą, wskazywane przez nią fakty nie są wystarczające dla potwierdzenia ,iż zarówno (...) Bank S.A. jak i K. O. naruszyli dobra osobiste apelującej ,

- naruszenia prawa materialnego poprzez nieprawidłowe zastosowanie :

a/ art. 118 kc w zw z art. 442¹ kc oraz 123 §1 pkt 1 kc i nie przyjęcie , iż zawezwanie do próby ugodowej z 19 czerwca 2019r. doprowadziło do przerwy biegu terminu przedawnienia zgłoszonych przez nią roszczeń [majątkowych] ,a w konsekwencji wyrażenie niezasadnej oceny zarzutów przedawnienia , które formułowali pozwani jako zasadnych ,

b/ art. 23 kc oraz 415 kc , jako następstwa nie prowadzenia ustaleń potwierdzających naruszenie dóbr osobistych powódki i jej męża działaniem / zaniechaniem / wierzyciela i komornika jako organu egzekucyjnego , w ramach postępowania oznaczonego sygnaturą (...).

Powódka nie wnosiła o uzupełnienie postępowania dowodowego przed Sądem II instancji .

We wniesionych odpowiedziach na apelację (...) Bank S.A. w W. , (...) S.A. , domagali się jej oddalenia , jako pozbawionej uzasadnionych podstaw oraz obciążenia skarżącej na swoją rzecz kosztami postępowania apelacyjnego.

W swoich stanowiskach procesowych odnieśli się polemicznie wobec wszystkich argumentów autorki środka odwoławczego.

Przed jego rozpoznaniem przez Sąd II instancji , na skutek restrukturyzacji (...) Bank S.A., jego następcą prawnym , w odniesieniu do roszczeń poddanych pod osąd w rozstrzyganej sprawie jest (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

Zgłaszając swój udział w postępowaniu w charakterze pozwanego, bank następca podtrzymał dotąd zaprezentowane przez poprzednika stanowisko procesowe / por. k. 478-489 akt oraz k.534 v akt /

Pozwany K. O. złożył wniosek o zawiadomienie o toczącym się postępowaniu swojego aktualnego ubezpieczyciela (...) S.A. w W..

Zawiadomiony przez Sąd II instancji, wskazany ubezpieczyciel, nie wziął udziału w postępowaniu na jego odwoławczym etapie / por. k. 506 i 507 akt /

Rozpoznając apelację , Sąd Apelacyjny rozważył

Środek odwoławczy M. K. (1) nie jest uzasadniony i podlega oddaleniu.

Nie można podzielić żadnego z zarzutów na których została oparta jej konstrukcja.

Nie ma racji strona skarżąca stawiając zarzuty procesowe.

Przed przystąpieniem do ich oceny wskazać na wstępie należy , że zarzut tego rodzaju jest uzasadniony jedynie wówczas , gdy spełnione zostaną równocześnie dwa warunki.

Strona odwołująca się do niego wykaże , że rzeczywiście sposób postępowania Sądu naruszał indywidualnie oznaczoną normę [normy] formalne. Jednocześnie nieprawidłowości te prowadziły do następstw , które miały istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia. Nieco inaczej kwestię tę ujmując, zarzut procesowy jest usprawiedliwiony jedynie wówczas, jeżeli zostanie dowiedzione , że gdyby nie potwierdzone błędy proceduralne Sądu niższej instancji , orzeczenie kończące spór stron miałyby inną treść.

Natomiast skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 §1kpc pod postacią przekroczenia granic swobodnej oceny zgromadzonych dowodów, wymaga od strony wykazania na czym , w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów polegała nieprawidłowość postępowania Sądu, w zakresie ich oceny i poczynionych na jej podstawie ustaleń.

W szczególności strona ma wykazać dlaczego obdarzenie jednych dowodów wiarygodnością czy uznanie, w odróżnieniu od innych, szczególnego ich znaczenia dla dokonanych ustaleń , nie da się pogodzić z regułami doświadczenia życiowego i [lub] zasadami logicznego rozumowania , czy też przewidzianymi przez procedurę regułami dowodzenia.

Nie oparcie stawianego zarzutu na tych zasadach , wyklucza uznanie go za usprawiedliwiony, pozostając dowolną , nie doniosłą z tego punktu widzenia polemiką oceną i ustaleniami Sądu niższej instancji.

/ por. w tej materii , wyrażające podobne stanowisko , powołane tylko przykładowo, orzeczenia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001, sygn. IV CKN 970/00 i z 6 lipca 2005, sygn. III CK 3/05 , obydwie powołane za zbiorem Lex/

Ponadto nie można tracić z pola widzenia również , że swobodna ocena dowodów stanowi jeden z podstawowych elementów składających się na jurysdykcyjną kompetencję Sądu , który dowody bezpośrednio przeprowadza.

Ma to m. in. i takie następstwo , że nawet w sytuacji w której z treści dowodów można , w zakresie ustaleń , wyprowadzić równie logiczne , chociaż przeciwne do przyjętych przez Sąd I instancji wnioski , to zarzut naruszenia normy art. 233 §1 kpc , pomimo to , nie zostanie uznany za usprawiedliwiony.

Dopóty , dopóki ocena przeprowadzona przez Sąd ocena mieści się w granicach wyznaczonych przez tę normę procesową i nie doznały naruszenia wskazane tam jej kryteria , Sąd Odwoławczy obowiązany jest ocenę tę , a co za tym idzie także wnioski z niej wynikające dla ustaleń faktycznych , aprobować .

Biorąc pod rozwagę te generalia i przez ich pryzmat odczytując argumentację M. K. (1) mającą wspierać postawione w apelacji zarzuty proceduralne , uznać należy , iż żaden z nich nie jest uzasadniony, w szczególności dlatego , iż nawet

potwierdzenie , że w części dotyczącej pewnego elementu ustaleń faktycznych dotyczącego daty przeprowadzenia czynności okazania nieruchomości lokalowej przy ul. kalwaryjskiej nr (...) w K. zainteresowanym potencjalnie nabywcom w ramach postępowania w sprawie(...) oraz wyniku pierwszej licytacji , która miała się odbyć w dniu 21 czerwca 2016r [o czym niżej] , Sąd I instancji popełnił błąd , to nie miał on znaczenia dla odwoławczej oceny wydanego w dniu 25 listopada 2021r wyroku.

Nie ma racji skarżąca , gdy wady postępowania Sadu I instancji upatruje w oddaleniu jej wniosku o otwarcie zamkniętej uprzednio rozprawy i nie przeprowadzenia dowodu z załączonego do niego postanowienia Sądu Rejonowego (...) w K.z dnia 29 maja 2017r , w sprawie o sygnaturze (...), co miałyby naruszać , jej zdaniem, art. 316 §2 kpc

Apelantka nie wskazała bowiem na żadne argumenty , które mogłyby potwierdzić wpływ tej decyzji procesowej Sądu niższej instancji na treść zaskarżonego wyroku.

Już tylko dla porządku należy wskazać , że treść tego orzeczenia dotyczyła poprawności wyliczenia przez pozwanego komornika kosztów zupełnie innego postępowania egzekucyjnego aniżeli to, z którego przebiegiem skarżąca łączy swoje roszczenia poddane pod osąd / wniosek egzekucyjny pochodzi od Naczelnika Urzędu Skarbowego K. , a postępowanie było prowadzone pod sygnaturą (...). Po drugie składając ten wniosek nie starała się nawet wykazać , że nie mogła tego uczynić na etapie prowadzenia postępowania rozpoznawczego przez Sąd Okręgowy , a twierdzenie , iż dopiero bezpośrednio przez jego złożeniem odnalazła je w archiwizowanych dokumentach jej męża, nawet nie zostało uprawdopodobnione.

Nie ma racji apelująca, gdy nieprawidłowości w zakresie oceny zgromadzonych dowodów , prowadzących do naruszenia normy art. 233 §1 kpc / tak należy odczytywać powołanie się na przepis art. 233 kpc albowiem tylko ta jednostka redakcyjna tej normy odnosi się do oceny dowodów i jej kryteriów/ oraz 236 kpc upatruje [tylko] w niewydaniu przez Sąd formalnej decyzji o dopuszczeniu w postępowaniu jako dowodów, dokumentów znajdujących się w aktach zwykłych oraz w aktach wskazanego wyżej postępowania o sygnaturze(...).

O braku znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy dokumentów znajdujących się w aktach postępowania o wskazanym wyżej oznaczeniu oraz procesowym spóźnieniu wniosku o przeprowadzenie dowodu z jednego z nich była już mowa.

Trzeba też wskazać, iż apelująca zarzuca nie przeprowadzenie dowodu z całości tych akt, nie identyfikując rodzajowo ani poszczególnych środków dowodowych ani w szczególności okoliczności faktycznych , których weryfikacji treść tych dowodów mogłaby posłużyć. Ta niedoskonałość po stronie skarżącej jedynie upewnia poprawność oceny o bezzasadności stanowionego zarzutu.

Nie ma też racji powódka , gdy podnoszonej wady oceny dowodów upatruje w braku formalnie podjętej decyzji o dopuszczeniu dowodów znajdujących w aktach zwykłych.

Brak ten nie miał żadnego znaczenia dla wyniku sprawy, a dokumenty tam się znajdujące stanowiły element materiału procesowego będącego podstawą dokonania przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych. Tym samym uzasadnione jest przyjęcie , że zostały one uznane za części składowe tego materiału.

Co więcej , należy zwrócić uwagę , że według aktualnego brzmienia art. 235 ²§2 kpc, Sąd wydaje postanowienie dowodowe tylko w sytuacji , gdy wniosek o przeprowadzenie indywidualnie oznaczonego dowodu dowodu oddala. W przeciwnej sytuacji wydawanie orzeczenia jest zbędne , a dowód traktowany jest jako dopuszczony i znajdując się w aktach stanowi element materiału , który podlega ocenie Sądu rozstrzygającego spór stron.

Chybiony jest też zarzut niewyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności faktycznych oraz niezgodności dokonanych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału procesowego.

To, w jaki sposób M. K. (1) motywuje braki w zakresie ustaleń faktycznych wyklucza uznanie tego zarzutu za uzasadniony.

W warunkach, gdy Sąd I instancji nie popełnił błędu oceny prawnej, zgodnie z którą sposób postępowania tak pozwanego banku wierzyciela (...) Bank S.A jak i komornika w ramach postępowania egzekucyjnego, oznaczonego sygnaturą (...), w odniesieniu do czynności z których powódka wywodzi i z którymi łączy naruszenie dóbr osobistych jej i M. K. (2), a w tych naruszeniach widzi źródło krzywd obojga małżonków, mających być wyrównanymi przez zadośćuczynią, których się domaga, nie były bezprawne,

ustalenie kiedy powódka dowiedziała się o powstaniu [jak twierdziła] swojego rozstroju zdrowia na skutek tych działań było bezprzedmiotowe.

Zatem już z tej przyczyny, zarzucany błąd deficytu relewantnych dla rozstrzygnięcia faktów, nie może zostać podzielony.

W tym kontekście trzeba jeszcze dodać, iż twierdząc od samego początku procesu, iż doszło do pogorszenia stanu jej zdrowia, które to następstwo jest powiązane adekwatnym związkiem przyczynowym ze sposobem działania / zaniechania / tak egzekwującego wierzyciela jak i pozwanego komornika, nie przedłożyła wraz z pozwem żadnego dokumentu medycznego, stanowiącego chociażby uprawdopodobnienie takiego następstwa. Nie uczyniła także tego w toku sporu, po tym, kiedy w szczególności K. O., odpowiadając na pozew zwrócił na ów brak uwagę / por. k. 135 akt / Ogólnie tylko, podczas przesłuchania, wskazała, iż dotyczącą jej dokumentacja medyczna znajduje się w szpitalu / por. k. 356 v akt /

Stąd także i z tego powodu, obok niecelowości prowadzenia takiego dowodu przy przyjętej ocenie prawnej, uzasadniona była decyzja procesowa Sądu I instancji o nie uwzględnieniu wniosku obecnie skarżącej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych z zakresu medycyny dla ustalenia tego związku, oraz skali i długotrwałości tego pogorszenia / nota bene będąc przesłuchana w charakterze strony powódka twierdziła, że te negatywne następstwa uległy ograniczeniu i zmniejszeniu intensywności objawów / por. k. 356 v akt /. Oto bowiem rola opinii biegłych jest ściśle oznaczona przez ustawodawcę procesowego i nie jest nią poszukiwanie przez opiniodawców za stronę dowodów, które przez pryzmat swojej wiedzy specjalistycznej mają oceniać w granicach wyznaczonych treścią zadania eksperckiego powierzonego im przez Sąd orzekający. Materiał podlegający ocenie ma przedstawić strona postulująca prowadzenie takiego dowodu.

Podnoszona wada niekompletności ustaleń, nie może zostać potwierdzona w odniesieniu do nieustalenia wpływu sposobu postępowania wskazanych pozwanych na stan zdrowia męża skarżącej i jego śmierć.

M. K. (1) nie może skutecznie z przyczyn na które zasadnie powołał się Sąd Okręgowy dochodzić roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę, której miał doznać na skutek naruszenia jego dóbr osobistych M. K. (2). Dlatego też czynienie przez Sąd ustaleń w odniesieniu do tego jaki rozmiar i jak trwale następstwa miał ten uszczerbek było zbędne dla podjęcia rozstrzygnięcia, obecnie objętego apalacją. Na marginesie z żadnej części materiału procesowego nie wynika chociażby uprawdopodobnienie tego, że obydwa podmioty pozwane bank i komornik w jakikolwiek sposób przyczynili się do śmierci męża powódki.

Nie można też potwierdzić jako uzasadnionego, zarzutu sprzeczności ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału procesowego, które miałyby istotny wpływ na wynik sprawy.

Nie ma racji M. K. (1), gdy tej wady upatruje w nieprzyjęciu przez Sąd, iż pozwani bank i komornik naruszyli dobra osobiste powódki.

Ocena taka przynależy nie do sfery faktów ale etapu weryfikacji prawnej zgłoszonych roszczeń, stąd, krytyka tej oceny powinna być przedmiotem zarzutów o charakterze materialnym.

Już z tego powodu argumenty skarżącej są chybione. Trzeba też dodać, iż u podstaw oddalenia powództwa w stosunku do obu tych pozwanych, a w konsekwencji także wobec ówczesnego ubezpieczyciela K. O., była nie tyle

sama kwalifikacja tego zachowania jako nie stanowiąca naruszenia tego rodzaju dóbr , a uznanie , że temu sposobowi postępowania nie można przypisać cechy bezprawności.

Sprzeczności tej nie ma również w tym , iż Sąd przyjął , że postępowanie egzekucyjne prowadzone w sprawie (...) zostało zakończone.

Należy potwierdzić poprawność tego stanowiska Sądu Okręgowego , wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżącej , która uważa , iż nadal jest ono prowadzone.

Zakończyło się w sposób formalny umorzeniem postępowania egzekucyjnego wobec cofnięcia wniosku przez (...) Bank S.A . Trafnie zwrócił na ten fakt uwagę pełnomocnik pozwanego K. O. już w odpowiedzi na pozew / por. k. 130 akt / , a sama decyzja organu egzekucyjnego o jego umorzeniu dnia 4 grudnia 2017r wynikała z realizacji wydanego w trybie nadzoru z art. 759 §2 kpc polecenia Sądu rozpoznającego skargę dłużników w sprawie(...).

Trzeba przy tym dodać , że kolejne rozstrzygnięcia w ramach tego postępowania dotyczyły w istocie już tylko wysokości jego kosztów i podmiotowego zaadresowania obowiązku ich pokrycia.

Ma rację apelująca natomiast gdy podnosi niepoprawność ustalenia terminu czynności okazania przez komornika nieruchomości lokalowej egzekwowanych dłużników potencjalnym nabywcom oraz konstatacji Sądu dotyczącej wyznaczenia terminu licytacji. Jak już wskazano te nieprawidłowości nie mają jednak wpływu na wynik sprawy.

Uznanie , że żaden z podniesionych zarzutów procesowych i dotyczących faktów doniosłych dla rozstrzygnięcia nie jest zasadny ma to następstwo , iż ustalenia dokonane przez Sąd Okręgowy, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne.

Wymagają one jednak zmiany o charakterze porządkującym oraz uzupełnienia do których podstawą są dokumenty znajdujące się w aktach oraz - częściowo - zeznanie powódki w charakterze strony których wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron

W granicach dokonywanej korekty i uzupełnienia faktów istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia, Sąd II instancji ustala , iż :

okazanie nieruchomości objętej postępowaniem egzekucyjnym (...) , położonej w K. przy ul. (...) miało miejsce w dniu 19 czerwca 2016r , a w czynności tej uczestniczył zarówno komornik K. O. jak i M. K. (1)

Przebieg czynności nadzorował komornik , który starał się o to aby przebiegała ona w uporządkowany sposób. W protokole z tej czynności nie zostały odnotowane żadne nieprawidłowości związane z jej przebiegiem.

/ dowód : protokół okazania nieruchomości k. 88-89 akt , częściowo zeznanie M. K. (1) k. 356 akt /

Pierwszy termin licytacji tej nieruchomości został wyznaczony , w ramach wdrożonej wcześniej procedury zmierzającej do jej egzekucyjnego zbycia , na dzień 21 czerwca 2016r. Czynność przeprowadzana pod nadzorem Sędziego , z udziałem pozwanej dłużniczki, nie doszła do skutku i została przez Sąd odroczone albowiem w tym dniu nie była jeszcze rozpoznana skarga dłużników na opis i oszacowanie.

/ dowód : protokół licytacji k. 90-93 akt /

Później, bo pismem z dnia 4 sierpnia 2016r (...) Bank SA zawiadomił dłużniczkę o zawarciu umowy cesji obejmującej egzekwowaną wierzytelność na rzecz(...) Funduszu (...)w W..

/ dowód : zawiadomienie z 4 sierpnia 2016r k. 245 akt /

W świetle dokonanych w sprawie ustaleń w tym tych uzupełnionych i w części skorygowanych przez Sąd Odwoławczy, nie można zasadnie przyjąć , że usprawiedliwionymi jest także którykolwiek z zarzutów materialnych.

Dla uporządkowania dalszej części wyводу , należy wskazać , że powódka nie mogła skutecznie dochodzić roszczeń ochronnych / restytucyjnych / o charakterze niemajątkowym , które potencjalnie przysługiwałyby jej zmarłemu mężowi M. K. (2).

Roszczenia tego rodzaju , których źródłem jest naruszenie dóbr osobistych nie przechodzą bowiem na spadkobierców jako najbardziej ściśle związane z indywidualnie oznaczoną osobą jako jednostką.

/ por. bliżej uwagi J. Kremisa w komentarzu do kodeksu cywilnego pod redakcją E. Gniewka i P. Michnikowskiego s. 1658-1659 - wydawnictwo CH Beck wydanie z 2014r /

Wdowa po zmarłym nie miała także legitymacji czynnej do dochodzenia potencjalnie przysługującego M. K. roszczenia o charakterze majątkowym służącego wyrównaniu krzywdy jaką , według jej stanowiska , odniósł na skutek twierdzonego naruszenia tych dóbr.

Jak zasadnie wskazał Sąd I instancji, powództwo o zapłatę zadośćuczynienia zostało zgłoszone już po śmierci męża powódki. Bez znaczenia dla sformułowania tego wniosku pozostaje zawezwanie do próby ugodowej z 19 czerwca 2019r. Żaden z pozwanych , potencjalnie odpowiedzialnych za skompensowanie tej krzywdy nie uznał też tego roszczenia na piśmie, jak o tym stanowi art. 445 §3 kc .

/ por. także w tej materii uwagi M. Safjana w komentarzu do kodeksu cywilnego pod redakcją K. Pietrzykowskiego t. 1 s. 1090/

Zatem sformułowane przez skarżącą zarzuty materialne można odnieść jedynie do roszczeń tak niemajątkowego jak i majątkowego dochodzonych przez M. K. (1) we własnym imieniu.

Dokonując ich oceny, zauważyć na wstępie należy , iż zarzut nietrafnego uwzględnienia przez Sąd Okręgowy zarzutu przedawnienia może odnosić się tylko do roszczenia o charakterze majątkowym a zatem zapłaty kwoty 50 000 złotych na rzecz skarżącej z tytułu zadośćuczynienia za jej / własną / krzywdę spowodowaną naruszeniem dóbr osobistych.

Jednak to roszczenie kompensacyjne jest , po myśli art. 448 kc w zw. z art. 23 i 24 §1 kc., uzasadnione , co do zasady , jedynie wówczas , gdy rzeczywiście można potencjalnie zobowiązanym do spełnienia takiego świadczenia, w sposób uzasadniony okolicznościami faktycznymi , przypisać odpowiedzialności za zawinione naruszenie dóbr osobistych pokrzywdzonej.

Natomiast odpowiedzialność ubezpieczyciela za idemnizację tego uszczerbku powstaje tylko wówczas i tylko w takim zakresie , jeżeli odpowiedzialność za wykonanie tego obowiązku można przypisać ubezpieczonemu - w rozpoznawanej sprawie komornikowi K. O. (1).

W warunkach , gdy roszczenie wyrównawcze okaże się być nieuzasadnione , prowadzenie rozważań i formułowanie oceny zarzutów materialnych, odnoszących się do zagadnienia przedawnienia roszczenia majątkowego jest z przyczyn merytorycznych oraz teleologicznych , zbędne.

Biorąc pod rozwagę te generalne stwierdzenia i oceny powiedzieć należy , że

fakty ustalone postępowaniu pozwalają sformułowanie wniosku zgodnie z którym sposób postępowania banku wierzyciela oraz K. O. jako organu egzekucyjnego , prowadzącego postępowanie (...), w odniesieniu do czynności z którymi łączy i z których M. K. (1) wywodzi swoje niemajątkowe roszczenie ochronne / restytucyjne / i w konsekwencji, także roszczenie pieniężne nie prowadziły do naruszenia dóbr osobistych , a także nie można im przypisać cechy działania niezgodnego z prawem.

Taka ocena, z podanych wcześniej powodów , czyni prowadzenie weryfikacji zarzutu materialnego dotyczącego przedawnienia roszczenia majątkowego bezprzedmiotową i Sąd Odwoławczy w motywach orzeczenia ją pomija.

Wracając do zasadniczego przedmiotu tej części rozważań, trzeba przypomnieć, iż powódka upatrywała naruszenia swoich dóbr w tym w szczególności godności i prywatności pod postacią nienaruszalności mieszkania, w samym przestąpieniu do oraz w sposobie realizacji czynności komorniczej okazania nieruchomości lokalowej dłużników, potencjalnie zainteresowanym jej egzekucyjnym nabywcą, w dniu 19 czerwca 2016r.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdza dostatecznie aby - według obiektywnej oceny - przebieg zdarzeń jakie miały wówczas miejsce był tak wadliwy /naganny/, że prowadził do naruszenia prywatności dłużniczki w tym miru domowego.

Przeciwnie z protokołu z jej przebiegu sporządzonego przez komornika, jak również z reakcji samej powódki złożonej podczas przesłuchania w charakterze strony, wynika wniosek przeciwny a mianowicie, że żadne nieprawidłowości nie miały wówczas miejsca, a K. O. starał się o to aby oględziny prowadzone z udziałem kilku potencjalnych nabywców, odbywały się w uporządkowany sposób. Nie sposób przy tym nie uwzględnić, iż takie okazanie musi łączyć się z dyskomfortem osób, które na co dzień taki lokal zajmują. Tym nie mniej obecność osób postronnych, w ramach zgodnej z prawem czynności egzekucyjnej i ich uzasadnione zainteresowanie szczegółami stanu przedmiotu oględzin, w przyszłości potencjalnie nabywanego, nie może być uznane za naruszenie dóbr osobistych dłużnika.

Gdy do tego dodać, że w tym czasie nie było, nawet dłużnikom wiadomym, wierzyciel zbył egzekwowana wierzytelność, sposób postępowania komornika realizującego nadal wniosek egzekucyjny (...) Bank SA był działaniem mieszczącym się w granicach obowiązującego prawa- legalnym.

Trzeba także pamiętać, że także po tej czynności, już po powzięciu informacji o przelewie, Sąd nadzorujący egzekucję prowadzoną przez komornika stał na stanowisku, że skarga obydwójga dłużników, kwestionujących czynność opisu i oszacowania nieruchomości i oraz ich wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego nie mogą prowadzić do takiego rezultatu, chociażby w drodze wydania przez Sąd orzeczenia nadzorczego, w warunkach odrzucenia wniosku o takie umorzenie. W konsekwencji nie można uznać, że naruszyła dobra osobiste dłużniczki również legalna, kolejna czynność w postaci pierwszej licytacji wyznaczonej na dzień 21 czerwca 2016r, która nie odbyła się po stwierdzeniu przez nadzorującego ją Sędziego, iż skarga małżonków K. na opis i oszacowanie ich nieruchomości lokalowej, nie została jeszcze przez Sąd rozpoznana.

/ por. postanowienie SR dla Krakowa Podgórze w Krakowie z dnia 27 października 2016r. w aktach I Co 2259/P w załączeniu oraz protokół k. 90-93 akt/

Kolejne czynności z którymi powódka wiąże naruszenie swoich dóbr osobistych to niedostatecznie sprawne złożenie przez dotychczasowego wierzyciela wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego oraz opieszałość działania komornika w wydaniu takiego postanowienia.

Podnosząc te okoliczności powódka nie wskazała jakie jej dobra osobiste zostały przez to naruszone ale przede wszystkim nie dostrzega, iż nie można sposobowi działania pozwanych w tym czasie przypisać cech bezprawności.

Z ustaleń poczynionych w postępowaniu wynika, że już w dniu 2 września 2016r małżonkowie K., tym razem powołując się na cesję egzekwowanej wierzytelności, przez (...) Bank S.A. złożyli wniosek do Sądu Rejonowego (...)w K. o umorzenie postępowania (...).

Mimo to Sąd wyznaczył, po raz wtóry pierwszy termin licytacji nieruchomości lokalowej dłużników. Uczynił to zarządzeniem z dnia 9 marca 2017r, określając go na dzień 13 czerwca tego roku. W tej sytuacji wszyscy uczestnicy postępowania egzekucyjnego mogli przyjmować, że jego kontynuacja w dotychczasowym układzie podmiotowym jest działaniem odpowiadającym prawu. Nawet w tej sytuacji komornik jednak zawiesił postępowanie dla braku decyzji samych wierzycieli / dotychczasowego i cesjonariusza / co do dalszego prowadzenia postępowania.

Później ale prawie jednocześnie bo w dniach 13 i 16 czerwca 2017r nabywca wierzytelności poinformował komornika o nabyciu wierzytelności, a w trzy dni później (...) Bank SA złożył wniosek o umorzenie postępowania.

Po tej dacie brak umorzenia postępowania przez komornika także nie może być traktowany jako działanie naruszające dobra osobiste powódki i nielegalne skoro odmowa wydania takiej decyzji formalnie zamykającej postępowanie w tych warunkach była konsekwencją wyrażenia przez organ egzekucyjny stanowiska prawnego opartego na przyjętej przezeń interpretacji treści art. 804¹ kc.

Pogląd ten został zweryfikowany przez Sąd , w ramach postępowania skargowego zainicjowanego przez powódkę , która nota bene wraz z mężem korzystała bardzo skrupulatnie ze wszystkich możliwości odwoławczych jakie daje procedura cywilna w ramach postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez K. O., formułując skargi na wszystkie jego czynności podczas jego przebiegu / które, jak także obecnie twierdzi , nadal jest prowadzone /Sąd wprowadził skargę oddalił ale nakazał umorzenie postępowania , co komornik uczynił postanowieniem z dnia 4 grudnia 2017r . To , że Sąd miał odmienny od komornika pogląd prawny w przedmiocie wykładni wskazanej wyżej normy procesowej co do uprawnienia nabywcy egzekwowanej wierzytelności do wstąpienia do prowadzonego postępowania w miejsce cedenta , nie może uzasadniać wniosku , że tym samym pozwany K. O. dopuścił się naruszenia dobra / dóbr/ osobistych dłużniczki a jego sposób działania nie mieścił się w granicach porządku prawnego.

Wszystko to co powiedziano do tej pory wyklucza uznanie za uzasadniony ten zarzut materialny , którym powódka kwestionuje sposób zastosowania przez Sąd I instancji art. 23 kc oraz art. 24 §1 kc.

Przy takiej ocenie wykluczonym jest uznanie za usprawiedliwione dochodzonego roszczenia majątkowego z powodów , które także wcześniej zostały wyłożone. Sąd II instancji nie podejmuje także jako, w tych okolicznościach bezprzedmiotową , ocenę drugiego z zarzutów materialnych dotyczącego przedawnienia roszczenia o charakterze majątkowym.

Z podanych powodów , Sąd II Instancji uznając apelację za niezasadną , orzekł o jej oddaleniu , na podstawie art. 385 kpc w z z art. 23 i 24§1 kc oraz 448 kc [pkt I sentencji wyroku].

Rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego, Sąd Odwoławczy orzekł na podstawie art. 98 §1 i 3 i art. 99 kpc w zw. 391 §1 kpc i wynikającej z tej normy , dla wzajemnego rozliczenia stron z tego tytułu , zasady odpowiedzialności za wynik sprawy.

Ustalając kwoty obciążające przerywającą także ten etap sporu powódkę na rzecz poszczególnych podmiotów pozwanych, Sąd uwzględnił to , że po pierwsze, jakkolwiek skarżąca we wniosku środka odwoławczego domagała się takiej zmiany zaskarżonego wyroku , w następstwie której zostanie na jej rzecz zostanie zasądzone tylko świadczenie pieniężne [1 000 000 złotych tytułem zadośćuczynienia] to jednak jego zakresem objęła całość wyroku z dnia 25 listopada 2021r - rozstrzygającego zarówno o roszczeniu majątkowym jak i nie majątkowym.

Po drugie wziął pod uwagę, iż M. K. (1) przeciwko ówczesnemu ubezpieczycielowi K. O. skierowała tylko żądanie zapłaty zadośćuczynienia. Obydwie te przyczyny łącznie doprowadziły do tego , że ustalając wysokości kwot należnych tytułem kosztów na rzecz pozwanych zostały one zróżnicowane.

Ustalone zostały- odpowiadając wynagrodzeniu zastępujących pozwanych radców prawnych - na podstawie mających zastosowanie przepisów Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015r [jedn. tekst DzU z 2018 poz. 265] . Przy czym na rzecz pozwanego (...) Bank S.A. / zastępowanego przez tego samego co poprzednik pełnomocnika /, koszty te to suma wynagrodzenia za pomoc prawną przy obronie przez obu typami roszczeń /zważywszy na wartość przedmiotu zaskarżenia co do roszczenia pieniężnego / . Natomiast w przypadku (...) S.A. jest to wynagrodzenie tylko za obronę przed roszczeniem pieniężnym.

Kwoty te zostały zasądzone na rzecz wszystkich pozwanych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych o których na podstawie art. 98 §1¹kpc , Sąd II instancji był obowiązany orzec z urzędu.